

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΠΟ ΤΑ „ΣΕΝΙΛΙΑ” ΤΟΥ ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ

Περνούσα απ' ένα δρόμο... Με σταμάτησε ένας ζητιάνος, ένα έτοιμόρροπο γεροντάκι: Μάτια κατακόκκινα, φωτιά, δακρυσμένα, χείλια μπλάβα, θρώμικα ράκη, συχαμερά έλκη... "Ω, πόσο τόν έκανε άπαισιο ή φτώχεια!..."

Μου άπλωσε τó συχαμερό πρησμένο χέρι του... "Εστέναζε, έμούγγριζε ζητώντας βοήθεια..."

"Αρχισα να ψάχνωμαι όλοϋθε... Ούτε λεπτά, ούτε πορτοφόλι, ούτε ρολόγι, ούτε καν μαντήλι... Τίποτε δέν είχα πάρει μαζί μου."

Ο ζητιάνος περίμενε και τó τεντωμένο χέρι του τρεμούλιαζε.

Δίχως να ξέρω τί κάνω, έκτός του έαυτού μου, σατισμένος πήρα τó πρησμένο χέρι του και τóσφιξα:

— Μη βαρυγγομάς, άδερφέ μου, τού λέω. Τίποτα δέν έχω να σου δωσω.

Ο ζητιάνος κάρφωσε πάνω μου τά δακρυσμένα του μάτια, τά μπλάβα χείλια κουνηθήκαν, χαμογέλασε και... μούσφιξε τά παγωμένα δάχτυλά μου.

— Και τί μ' αυτό; μουμούρισε. Κι' αυτό έλεημοσύνη είνε, σ' ευχαριστώ, άδερφέ μου!

Και τότε μου φάνηκε ότi κι' εγώ δέχτηκα έλεημοσύνη απ' εκείνον τόν άδερφό.

* * *

Η ΜΑΡΟΥΣΚΑ

"Όταν ζούσα στην Πετρούπολι, και μου τύχαινε να πάρω άμάξι, αρχίζα φιλοκουβεντα πάντα με τόν άμαξά.

Ξεχωριστά όμως μου άρεσε να κουβεντιάζω με τούς άμαξήλατες τής νυχτός, φτωχούς μουζίκους, πούρχόντουσαν απ' τά προάστεια στην Πετρούπολι με τά έλκηθρα τά θαμμένα με ώχρα και τά παληαλογάκια τους, για να πιάσουν κανένα παρά και να έξαγοράσουν τήν άπελευθέρωσί τους από τόν «άφέντη». Μιού συνέθη κάποιε να πάρω έναν τέτοιο άμαξά. Ο άμαξάς αυτός ήταν παλληκάρι ψηλό, λιγερό, με δροσάτα μάγουλα, καταγάλανα γλυκά μάτια, μπράτσα Ηρακλή, με μιά λέξι λεβεντουργιά.

— Περιέργο, είπα μέσα μου, πώς κατορθώνει και στέκε-

μέγαρο και τράθηξε στο δρόμο. Είχε συνηθίσει στην έλευθερία και στην άλητική ζωή κ' είχε τρέξει να βρη τόν «ζωμορφο Μπόμπ», με τόν όποιο είχαν πιάσει φιλιές στο μεταξύ αυτό. Όταν εκείνος τόν είδε να παρουσιάζεται μπροστά του και να κουνάη τήν ουρίτσα του, τά έχασε. Σκέφθηκε μάλιστα ότi έπρεπε να τόν γυρίση στο μέγαρο, άφου άλλωστε είχε πληρωθή τόσο καλά. Και πράγματι, τόν έστειλε με τόν όπρητέ του.

Η Μάρτζορτ που κόντεψε πάλι να χάση τή ζωή της από τή θλίψη της, μόλις τόν είδε άρχισε να κλαίη από τή χαρά της, μά σαν γυναίκα πειράχτηκε που ό άγνωστος τής είχε στείλει τόν «Μπιούτ» με τόν όπρητέ του και δέν τόν είχε φέρει ό ίδιος. Γι' αυτό είπε στον καμαριέρη του:

— Να πητε στον κύριό σας ότi πρέπει να έρθη να μου ζητήση συγγνώμη. Κάθε Πέμπτη άπόγευμα δέχομαι λίγους φίλους. "Ας έρθη λοιπόν να τόν γνωρίσω για να ιδώ ποιός είνε ό άνθρωπος που δέν με λογαριάζει!..."

Κι' ό Μπόμπ, για να διασκεδάση πήγε πράγματι στο μέγαρο τής Μάρτζορτ. Τότε όμως συνέθη κάτι τρομερό. Η ιδιότροπη νέα γοητεύτηκε από τήν ωμορφιά αυτού του κακού ξανθοϋ άγγέλου του Μπροϋκλιν και τόν άγάπησε παράφορα. Κι' αυτή ή άγάπη έκανε τόν Μπόμπ να έγκαταλείψη τήν έγκληματική ζωή, να γίνη ένας τίμιος άνθρωπος και να παντρευτή τή Μάρτζορτ, άφου, άλλωστε, κι' ό «Μπιούτ» ήταν άπολύτως σύμφωνος για τόν γάμο αυτό...

ΧΕΝΡΥ ΤΖΑΦΕΡΣΟΝ

ται σε τέτοιες πλάτες αυτό τó ράκος, ό μαντύας του. Τώμορφο και άτριχο πρόσωπο του άμαξά μου φαινόταν σκοτεινιασμένο, μελαγχολικό, βαρυεστημένο...

— Τί έχεις, λεβέντη μου; τόν ρώτησα. Γιατί δέν έχεις όρεξι; Σε τρώει τίποτα;

— Με τρώει, άφέντη μου, με τρώει τέτοια λύπη, που χειρότερη δέν γίνεται. Η γυναίκα μου πέθανε! μ' άποκριθήκε.

— Τήν άγαπούσεσ τή γυναίκα σου;

Χαμήλωσε λίγο τó κεφάλι του και μ' άπάντησε:

— Τήν άγαπούσα, κύριε! Όχτώ μήνες είνε... Δέν μπορώ να τήν ξεχάσω. Μου πιπιλίζει τήν καρδιά! Και τί τής ήρθε να πεθάνη; Νέα, γερή!... Σε μιά μέρα ή χολέρα τήν έσφαξε.

— Καλή γυναίκα ήταν;

— "Αχ, κύριε! βαρυαναστενάξε ό φτωχός, τί ταιριασμένα που ζούσαμε μαζί! Πέθανε χωρίς ναμαι κοντά της. "Αμα τόμαθα έδω — γιατί που λέτε τήν έθαψαν εύθους-εύθους — έτρεξα στο χωριό, στο σπίτι. "Εφτασα περασμένα τά μεσάνυχτα. Μπήκα στην καλύβα μου, στάθηκα στη μέση και λέω σιγανά-σιγανά: «Μαριγώ, έ, Μαριγώ! Ποδσαι, Μαρούσκα μου;» Μονάχα τó τριζόνι τσιτσιρίζε. Με πήραν τά κλάματα.

Κάθησα κατά γής και χτύπησα τή γή με τή γροθιά μου.

— "Αχόρταγη, τής λέω, κοιλιά! Τήν κατάπιες τó λοιπόν...

Φάγε με κι' έμένα! "Αχ, Μαριγώ! Μαρούσκα μου, ποδσαι;

— Μαριγώ! ξαναείπε και χωρίς ν' άφήση τά χαλινάρια, σφούγγισε με τήν ανάστροφη μεριά του μανικιού του ένα δακρυ χοντρό-χοντρό σά ρεβύθι. Κι' άφου έσεισε τούς ώμους του, ούτε λέξι πειά δέν έβγαλε.

Όταν κατέβηκα από τó έλκηθρο, τούδωκα δεκαπέντε

ρούθλια περισσότερο. Με χαιρέτησε βαθειά, κρατώντας με τά δυό του χέρια τó σκουφο του κι' έπειτα τράθηξε σιγά-σιγά πάνω στο χιονισμένο σεντόνι τής παντέρμηης στέππας.

* * *

Η ΜΥΙΓΑ

"Όνειρεύτηκα ότi καθόμαστε ως είκοσι νομάτοι σε μιά μεγάλη κάμαρη μ' άνοιχτά παράθυρα.

Μεταξύ μας άντρες, γυναίκες, παιδιά, γέροι... "Όλοι μας μιλούμε για κάποιο γνωστό αντικείμενο, μιλούμε θορυβωδώς, όχι όμως και τόσο καθαρά, ώστε να ξεχωρίζη κανείς τί λέμε.

"Αξαφνα μέσ' στην κάμαρη μπαίνει ένα μεγάλο-μεγάλο, ως δύο πόντους μάκρος, έντομο... "Εμοιαζε με μυίγα ή καλύτερα με σφήκα: Τό κορμί του σταχτερό σά λάσπη. Τού ίδιου χρώματος κ' ή ίσιες, τραχειές, φτερούγες του. Τό κεφάλι του τριγωνικό και στην άκρη κόκκινο, κατακόκκινο, σά ματοθαμμένο.

Τό παράδοξο αυτό έντομο αδιάκοπα γύριζε τó κεφάλι του προς τά κάτω, προς τά πάνω, δεξιά-άριστερά, μετακινούσε τά πόδια του, και ξάφνου πετούσε απ' τόν τοίχο, ποδχε σκαρφαλώσει και φτεροκόπαγε μέσ' στην κάμαρη κι' έπειτα πάλε καθόταν και πάλε πετούσε δω κι' εκεί με τρόπο που μās τρώαζε.

"Όλοι μας τó παρακολουθούσαμε μ' άηδία, με φόβο, με φρίκη μάλιστα... Κανένας μας δέν είχε δη ποτέσ του τέτοιο ζούδι κι' όλοι φωνάζαμε: «Διώχτε το τó τέρας!» Και κινούσαμε τά μαντήλια από μακριά, έπειδή κανένας δέν τολμούσε να τó πλησιάση.

Μονάχα ένας απ' όλους μας, ό νεαρότερος, ένας χλωμός νέος, μάς κυττούσε άτάραχα. Κινούσε τούς ώμους, χαμογελούσε και δέν καταλάβαινε γιατί είχαμε θορυβηθή. Τίποτα αυτός δέν έβλεπε. Ούτε άκουε τó φριχτό φτερούγισμα.

Ξάφνου τó έντομο, σαν να τόν πρόσεξε. Πέταξε κατ' εύθειαν άπάνω του, κάθησε στο κεφάλι του και τόν δάγκασε στο μέτωπο, πάνω απ' τά φρύδια. Τό παιδί στέναξε ελαφρά κι' έπεσε κάτω νεκρό.

Η φοβερή μυίγα στη στιγμή πέταξε κι' έχάθη... Και τότε μονάχα καταλάβαμε πώς είχε μπη στην κάμαρη ό Θάνατος, ό ίδιος ό Θάνατος!

